

med Lurmærket. Jeg har nogen Grund til at tro, at der ogsaa i Mejerikredse er Stemning for og efter Meddelelse, der er tilflydt mig, endog stærkt voksende Stemning for, at hele dette Forhold maa være frit, uafhængigt af Lovgivningsmagten, saa at man lader Lurmærket gaa over til Foreningerne selv. Det har ikke vundet Tilslutning i Udvalget, der har ikke fra nogen Side, heller ikke fra min, været særlig stærke Ønsker fremme i saa Henseende. Saa er der kun een Vej at gaa, og det er den, som man er slaaet ind paa, at gøre Lurmærket til et Nationalitetsmærke og faa indført en Bestemmelse om, at Deltagelsen i disse Udstillinger skal være tvungen.

Nu ved jeg meget vel, at man fra nogle Sider, maaske fra alle Sider indenfor Udvalget, mener, at Deltagelse i disse Udstillinger nok skal blive praktiseret, selv om det sker ad Frivillighedens Vej. Jeg er ikke ganske sikker derpaa, og denne min Mistænksomhed, om jeg maa bruge det Udtryk, er bleven styrket noget ved en Artikel, som jeg antager i alt Fald Udvalgets Medlemmer have læst, en Artikel i Mejeritidende for Fredagen den 27. Januar 1911. Der synes jeg, det skinner overordentlig stærkt igennem, at det, man i Mejerikredse har ønsket, er Frivillighedens Vej, og man bruger endog det Udtryk: Nej, lad os dog blive fri! Dette forekommer mig at tyde stærkt paa, at den Sikkerhed, man fra nogle Sider mener at have, har man overhovedet slet ikke. Den Fællesorganisation, som har givet Tilsagn, ironiseres der i ikke ringe Grad over i denne Artikel, som om det var nogle Folk, der vare løbne sammen uden Mandat fra deres Organisationer. Man skriver: „Og hvor har den“ — altsaa den nye Organisation — „dog ikke haft travlt med at forfatte en Udtalelse og at give Landboforeningerne og tilhyde Husmandsforeningerne en Stemme med. Udtalelsen ligner en Haandfæstning“. Naar jeg ser den Tendens, der ligger i denne Artikel, er jeg ikke i Tvivl om, at det er meget usikkert, om der overhovedet kommer en Indstilling, som Ministeren kan approbere, thi den skulde i alle Tilfælde approberes af Ministeren. Naar det alene er en Indstilling, der skal approberes af Ministeren, staaer Ministeren ret svagt, idet han ikke kan foretage Rettelser eller Forandringer i Indstillingen; det ligger udenfor hans Kompetence. Han kan naturligvis gøre en venskabelig Henstilling, men om den bliver tagen til Følge, er han ikke Herre over.

Dernæst forekommer det mig, uden at jeg skal rette Bebrejdelser mod noget som helst af Udvalgets Medlemmer, at denne Lovgivning er noget mærkelig, thi det hele skal gøres frivilligt. Om der overhovedet kommer en Indstilling, kan man ikke vide, men saa er der det mærkelige, at man paa den Maade kan forflygtige Ansvarret fra den ansvarlige Minister, som vi have at holde os til. Kommer der ingen Indstilling, ere vi ude af Stand til at foretage noget som helst, og kommer der en Indstilling, som ingen Værdi har, ere vi ogsaa ude af Stand til at foretage noget. Vi kunne ikke holde os til Ministeren, som i dette Tilfælde er ansvarsløs. Kommer der en saadan Indstilling fra en af de Organisationer, som tilhøre vort Mejeribrug, kan saa en enkelt af de forskellige Organisationer, der omfatte Andelsmejerier, Fællesmejerier, maaske ogsaa Herregaardsmejerier, forpligte de andre, tvinge dem ind i Organisationen? Jeg er ikke Jurist og skal ikke udtale mig derom, men det hele kommer til at se noget løjerligt ud, at man, hvis der f. Eks. er 3 Organisationer, maaske prisgiver de to til at lystre, hvad den tredie bestemmer. Det bliver derfor vor Hovedopgave — jeg gentager det — at faa indsat en klar og utvetydig Bestemmelse om, at Deltagelse i disse Smørbedømmelser skal være obligatorisk, de Mejerier, som ville have Ret til at benytte Lurmærket, skulle deltage i disse Smørbedømmelser, og vi have i vort Ændringsforslag opstillet Regler, som jeg anser for at være baade rigtige og fornuftige, om, at dansk Mejeristforening og de samvirkende Mejeriforeninger skulle repræsenteres i Smørbedømmelsesudvalget. Jeg tror, at det er de rette sagkyndige, som der i dette Tilfælde kan være Tale om. Jeg ved meget vel, at de ikke hidtil have været repræsenterede i Smørbedømmelsesudvalget, og det er en Fejl, som vi ønske at redressere navnlig ved Bestemmelsen om at give Mejeribestyrerne Lejlighed til at komme med i Smørbedømmelsesudvalget, saa at Mejerierne til enhver Tid fra deres egne Tillidsmænd kunne faa at vide, hvad der er i Vejen med deres Smør.

Hele Udvalget er enigt om, at Landbrugsministeren under visse Forhold skal have Ret til at fratage et Mejeri Retten til at benytte Lurmærket. Naar dets Smør i lange Tider har været af en saadan Kvalitet, at det ikke egner sig til Udførsel, tro vi, det kan være rigtigt, at denne Ret gives Ministeren, naar der kommer en Indstilling fra de vedkommende Organisatio-